

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΙΔΟΣ

Αριθμ. πρωτ. 507

Άγιον Πάσχα 2014

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 81^η

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΟΣ

ΙΣΤΙΑΙΑΣ ΚΑΙ ΒΟΡΕΙΩΝ ΣΠΟΡΑΔΩΝ

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Πρὸς

Τὸν Ἱερό Κλήρο καὶ τὸν εὐσεβῆ Λαὸ
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χαλκίδος,
Ἰστιαίας καὶ Βορείων Σποράδων.

Τέκνα μου ἀγαπητὰ,

«Χριστός ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται»¹ καὶ ὅλη ἡ κτίσις ἀγάλλεται καὶ χαίρει, διότι, ὁ ἀνατείλας ἐκ τοῦ τάφου Ἥλιος, εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς ἀναστάσεως τῶν κεκοιμημένων.

Ὁ ἔσχατος ἐχθρὸς μας θάνατος ὀνομάζεται ἀπὸ μᾶς φυσικός, ἀλλὰ δὲν εἶναι, γιατί δὲν ἀπορρέει ἀπὸ τὴν φύση τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως τὸν ἔπλασε ὁ Θεός.

«Ὁ Θεός θάνατον οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ τέρπεται ἐπ' ἀπωλεία ζώντων»², διαβάζουμε στὴν ἀγία Γραφή. Ὁ θάνατος εἰσῆλθε στὸν κόσμον ἐξ αἰτίας τοῦ φθόνου τοῦ διαβόλου³. Εἶναι δὲ ἐπακόλουθο τῆς ἁμαρτίας τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος χωρίσθηκε ἀπ' τὸν Δημιουργὸ τοῦ καὶ ἐπέλεξε νὰ γίνῃ ὑπήκοος ἐκείνου, τοῦ ὄφους τοῦ ἀρχεκάκου, ὁ ὁποῖος τὸν ἐξηπάτησε.

Ἀπὸ τότε ὁ ἀποστάτης ἄνθρωπος καὶ μαζὶ τοῦ ὁ κόσμος ὅλος ζοῦσε στὸν χρόνο τῆς λύπης καὶ τῆς ἐξορίας⁴.

¹ Κάθισμα Ὁρθοῦ Κυριακῆς γ' ἡχου.

² Σοφ. Σολομ. α', 13.

³ Σοφ. Σολομ. β', 23-24.

⁴ Γεν. γ', 16-24.

Ὁ Πρωτοτόκος ὁμως τῆς κτίσεως καὶ δημιουργός πάντων τῶν γεγονότων Ἰησοῦς Χριστός, ἀνεκαίνισε τὴν καταφθαρεῖσα φύση μας, ἀφοῦ τὴν ἔνωσε μὲ τὸν ἑαυτὸ Του, κατὰ τὴν ἐνανθρώπισή Του⁵. Συμφιλίωσε τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὸν ἀπήλλαξε, ὡς ὁ μόνος κραταῖός καὶ δυνατός, «ἀπὸ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τούτέστιν τὸν διάβολον»⁶, διὰ τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεώς Του.

Ἔτσι ἐπαληθεύθηκε αὐτὸ ποὺ διεκήρυσσαν οἱ Προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης: «ὁ θάνατος ὑπερίσχυσε καὶ κατέπιε, ἀλλ' ὁ Κύριος ἐξήλειψε τὰ δάκρυα ἀπὸ κάθε πρόσωπον, ἀφήρεσε τὸ ὄνειδος τοῦ λαοῦ Του ἀπὸ ὅλην τὴν γῆν»⁷.

«Ποῦ σου θάνατε τὸ κέντρον; Ποῦ σου ἄδη τὸ νίκος; Ἀνέστη Χριστός καὶ σὺ καταβέβλησαι!»⁸ βροντοφωνάζει σήμερα τὸ πάγχρυσο στόμα τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάννου. «Οὐκέτι, θάνατε, κυριεύεις, ὁ γὰρ τῶν ὅλων Δεσπότης τὸ κράτος σου κατέλυσε»⁹ ψάλλει θριαμβευτικὰ ἡ Ἐκκλησία.

Ἀγαπητὰ μου τέκνα,

Ἐμεῖς οἱ Χριστιανοὶ δὲν θαυμάζουμε ἀπλῶς τὸν Ἀναστάνα Κύριό μας. Προσκυνοῦμε ἀγαπητικὰ τὴν Ἀνάστασή Του καὶ φοροῦμε τὸ ἀναστημένο σῶμα Του, στὸ βάπτισμά μας. Δι' αὐτοῦ, τοῦ λουτροῦ τῆς παλλιγενεσίας, προσλαμβάνομαστε στὴν Ἐκκλησία, τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ¹⁰, ὅπου δὲν πλησιάζει ὁ θάνατος¹¹, καὶ εἰσερχόμαστε στὴν Βασιλεία τῆς Ζωῆς.

Ἐμεῖς, τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, γνωρίζουμε ὅτι ἡ δύναμη τῆς Ἀναστάσεως εἶναι παροῦσα στὴ Θεία Εὐχαριστία, ἀφοῦ ὁ Κύριός μας εἶπε: «ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον» «κἀγὼ ἀναστήσω αὐτὸν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ»¹². Γι' αὐτὸ συναχθήκαμε κι' ἀπόψε γύρω ἀπὸ τὴν ἁγία τράπεζα -τὴν πηγὴν τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως¹³- σ'αὐτὸ τὸ θεῖο δεῖπνο τῆς χαρᾶς καὶ

⁵ Κάθισμα Ὁρθοῦ Κυριακῆς γ' ἤχου.

⁶ Ἐβρ. β', 15.

⁷ Ἦσ. κε', 8.

⁸ Κατηχητικός Λόγος Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

⁹ Κάθισμα Ὁρθοῦ Κυριακῆς γ' ἤχου.

¹⁰ Γαλ. γ', 27, Ἐφεσ. α', 22, ε' 23, Κολ. α', 18,24.

¹¹ Ματθ. ιστ', 18.

¹² Ἰωάν. στ', 54.

¹³ Τροπάριον Ἐναρκτηρίου Ἀκολουθίας τῆς περιόδου τοῦ Πάσχα.

τῆς εὐφροσύνης τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ μετὰ πόθου θὰ παραμείνουμε ἕως τὸ τέλος, γιὰ νὰ κοινωνήσουμε τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου μας· τὸ ἀντίδοτον τοῦ θανάτου.

Αὕτη ἡ ἡμέρα ἦν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν Αὐτῇ¹⁴.

Ὁ κόσμος ὀλόκληρος καὶ ὁ ἄνθρωπος εἰσῆλθε σὲ μία νέα περίοδο. Ἡ σάρκωση τοῦ Κυρίου, ὁ Σταυρός, ὁ θάνατος, ἡ ταφή καὶ ἡ Ἀνάστασή Του σημαίνουν τὴν κατάλυση τοῦ παλαιοῦ καιροῦ καὶ τὴν ἔναρξη τοῦ νέου, τοῦ χρόνου τῆς ἀναστάσεως καὶ τῆς χαρᾶς. Ὅντως, μία νέα ἡμέρα ἀνέτειλε καὶ αὕτη εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως, ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου, ἡ ὄγδοη καὶ ἀτελείωτη ἡμέρα!¹⁵

Γι' αὐτὸ, «Χαίρετε» ἦταν ὁ πρῶτος λόγος τοῦ Χριστοῦ μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του¹⁶, διὰ τοῦ ὁποῦ συνέδεσε τὴ χαρὰ μὲ τὸ γεγονός τῆς ἀναστάσεώς Του. Ὁ θάνατος πλέον δὲν εἶναι ἀθάνατος. Τώρα ἀληθινὴ συμφορὰ δὲν εἶναι ὁ θάνατος, ἀλλ' ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τὸ Θεὸ.

Ἀγαπητὰ μου παιδιὰ,

Δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι, ἐκ τῆς κακῆς μας προαιρέσεως, ἀπομακρυνθέντες τοῦ Παραδείσου τὸ πρῶτον, ἐπανήλθομεν «ἐν τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ». Μὴν ὑποτιμοῦμε τὴν εὐεργεσία, ἀλλὰ νὰ ὁμολογοῦμε πίστη στὸν εὐεργέτη τῶν ψυχῶν μας, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν σαρκωθέντα καὶ ἐνανθρωπήσαντα, τὸν σταυρωθέντα, παθόντα, ταφέντα, ἀναστάντα, ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανούς καὶ πάλιν ἐρχόμενον¹⁷.

Νὰ ἀγωνιζόμαστε νὰ εἶμαστε μαζὶ Του σταθεροὶ καὶ ἀμετακίνητοι καὶ νὰ λαχταροῦμε νὰ γίνουμε καινούργιοι ἄνθρωποι, «καινὴ κτίσις»¹⁸, διάκονοι καταλλαγῆς καὶ συμφιλίωσης σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, πού εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν, τὸ μόνο παγκόσμιο πρόσωπο, γιὰτὶ εἶναι καὶ ὁ μόνος Σωτὴρ πάντων, μᾶς ζητεῖ νὰ εἶμαστε μάρτυρες¹⁹ τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεώς Του ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς. Μᾶς ἀποστέλλει νὰ κομίσουμε σ' ὅλες τὶς ταλαίπωρες ἀνθρώπινες καρδιές τὴν ἀναστάσιμη ἐλπίδα καὶ χαρὰ.

¹⁴ ριζ' Ψαλμ., 24.

¹⁵ Ἐβρ. δ', 1-11.

¹⁶ Ματθ. κη', 9.

¹⁷ Α' Κορ. ιε', 14, Ἐβρ. ε', 9-18, Ἐφεσ. β', 14-22.

¹⁸ Β' Κορ. ε', 17, Γαλ. στ', 15.

¹⁹ Πράξ. α', 8.

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος πελαγοδρομεῖ μέσα στήν τρικυμιώδη καὶ ἀλμυρὴ θάλασσα τῆς παγκόσμιας κοινωνίας, ἢ ὅποια, μὲ τὴν προώθηση τῆς τεχνολογίας τῆς σύγχρονης πληροφορικῆς καὶ τοῦ διαδικτύου, τὸν μαθαίνει νὰ ἐπικοινωνεῖ χωρὶς νὰ συνδέεται μὲ τὸν συνάνθρωπο. Μὲ τὴν θεοποίηση τῆς ἀγορᾶς, τὸν πείθει ὅτι ὅλα ὑπολογίζονται καὶ ἀγοράζονται μὲ τὸ χρῆμα καὶ τὸν τρομοκρατεῖ, ἀφοῦ ἀπροκάλυπτα τοῦ δίνει νὰ κατανοήσῃ ὅτι τὰ πάντα ἐλέγχονται καὶ κατευθύνονται μὲ ἀδιόρατο τρόπο.

Ἡ παγκοσμιοποίηση αὐτὴ διαμορφώνει τὸν ἄνθρωπο νὰ μὴν ἔχει ἱερὸ καὶ ὄσιο καὶ ἀπειλεῖ τελικὰ μὲ ἀφανισμό τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ προσώπου του.

Σ' αὐτὴν τὴν παγκόσμια κοινωνία, ἐμεῖς οἱ Χριστιανοί, ἔχουμε τὴν εὐθύνη μὲ ἔργα καὶ λόγια νὰ καταθέσουμε τὴν ἐμπειρία μας, ὅτι πράγματι Ἀνέστη Χριστὸς καὶ ζωὴ πολιτεύεται.

Ἔτσι, ἀντὶ τῆς προωθούμενης παγκόσμιας κοινωνίας, στήν ὅποια διαλύεται κάθε ὑγιᾶς κοινωνικὸς ἴστος καὶ στήν οὐσία θεμελιώνεται καὶ ἐξαπλώνεται μιὰ παγκόσμια ἀπάνθρωπη ἐξουσία, ποὺ ἐπιχειρεῖ νὰ ἔχη ὑπὸ τὴν ἄμεση ἐποπτεία τῆς ὅλο τὸν κόσμον, ἀκόμη καὶ ὅταν αὐτὸς ὁ κόσμος μένει μέσα στὸ σπίτι του, θὰ προτείνουμε τὴν Ἁγία μας Ἐκκλησία, ὡς μιὰ κοινωνία πιστῶν, βαπτισμένων καὶ μυρωμένων, ἀληθινῶν, ἐλεύθερων ἀνθρώπων, ἀνεπανάληπτων προσώπων, μὲ εὐρύχωρη καρδιά, μὲ παγκόσμιο καὶ οἰκουμενικὸ πνεῦμα.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Σᾶς ἀσπάζομαι φιλήματι ἀγίῳ

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ σας

† Ὁ Χαλκίδος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΗ (πρὸς τοὺς Ἐφημερίους): Ἡ παροῦσα Ἐγκύκλιος νὰ ἀναγνωσθῇ, ἀργὰ καὶ καθαρὰ, τὴ νύκτα τῆς Ἀναστάσεως, κατὰ τὴν ἀκολουθία τῆς Ἀναστάσεως, μετὰ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ πρὶν ψάλλετε τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη».

Ἐσωτερικὴ Διανομή:

Ἀρχεῖον· Φ. Ἐγκυκλίων Μητροπολίτου.